

Emil Boček

Emil Boček se narodil 25. února 1923 v Brně. Už odmala chtěl být pilotem. Vždy si v ručních pracích sestavoval letadýlka. Blízko jeho domu bylo letiště, a proto jako kluk do tohoto prostoru velmi často chodil se svými kamarády.

V šestnácti letech odešel z domu, aby bránil svoji vlast. O jeho odchodu věděl pouze nejstarší bratr. Jeho matka si myslela, že jede s kamarády lyžovat. Cestu organizoval jeho kamarád. Všechno šlo podle plánu, avšak po jejich příjezdu do Bratislavy zjistili, že město je zabrané maďarskými vojáky. Dostali se však do vlaku: směr Trnava. Ve vlaku ale zjišťují, že se do Trnavy jet nedá, protože je taky zabraná Maďary. Museli tedy i s kamarádem Bořivojem vystoupit v Seredu. Na nádraží v Seredu je při kupování lístků zatkli. Ve vězení strávili tři dny, jak tehdy bylo zvykem. Po třech dnech je vrátili zpět ke slovenským hranicím. Jakmile vojáci odešli, Emil s Bořivojem se okamžitě vrátili zpět. Vraceli se podél kolejí, po dráze vlaku. Když přišli na nejbližší nádraží, opět byli při kupování lístků zatčeni četníky. Tentokrát prožili ve vězení celý týden.

Po stejném procesu jako před tím, se vrátili znovu do Maďarska. Šli den a noc, než došli do malé vesnice, kde narazili na rodinu, která jim dala najíst, umožnila u sebe přespát, a dokonce jim i koupila lístky na vlak do Budapešti. Po příjezdu do Budapešti se oba kamarádi dostali na francouzský konzulát, kde jim našli ubytování. Po jednom

týdnu odcestovali do Szegedu. Zde je ale opět chytili tajní policisté a odvezli oba do vězení, kde opět strávili týden. Po týdnu je převezli do známého maďarského vězení v Budapešti. Emil byl však ve vězení pro mladistvé. Přesvědčil policii, že mu je už osmnáct let, a tak se dostal do vězení za svými přáteli. Na jeho kamaráda Bořivoje ale spadla postel, a tak zůstal v nemocnici na marodce, Emila s dalšími jedenácti lidmi převezli zpátky na hranice. Vlakem dojeli do Sence. Cestou je hlídali vojáci s puškami a bodáky. Ze Sence šli pěšky na slovenskou stranu. Na hranicích se vojákům vybily pušky, skupinka lidí využila situace a rozutekla se. Všichni běželi směrem do lesa, až na Emila. Ten jako jediný běžel na druhou stranu. Slyšel jen, že se střílí z pušek a kulometů. Šel celé odpoledne až do rána v mrazech, než došel k místu, kde přebrodil řeku s vědomím, že po něm jdou vojáci. Poté konečně došel na nádraží, objednal si jízdenku a schoval se do kadibudky před policií. Jakmile přijel vlak, vylezl rychle z kadibudky a vlezl do vlaku. Po příjezdu do Budapešti se chtěl opět dostat na konzulát, ale stál před ním policista. Emil čekal celé dny před konzulátem. Když se konečně dočkal chvíle, kdy policista odešel a využil jí. Na konzulátu ho poslali do jedné rodiny, kde bydlel.

Poté se opět se skupinkou lidí vydal do Jugoslávie. Celou cestu jim zařídilo francouzské velvyslanectví. Dostali se až těsně ke hranicím, odkud museli jít pěšky. Rychle přeběhli ke hranicím a přelezli ostnatý drát, aby je nechytily policisté. „My jsme tehdy překonali Zátokův rekord,“ řekl úsměvně Emil Boček.

V Jugoslávii byli poté předáni na vojenské velitelství, kde jim však řekli, že je musí vrátit zpět tam, odkud přišli. Vojáci je poté odvezli vlakem do Bělehradu.

V Bělehradě čekali, až se utvoří skupinka lidí, která odjede do Řecka. Na nádraží je však chytila hlídka SS, a tak museli strávit noc ve vězení. Ráno se jim podařilo odcestovat do Řecka. Odtud se dostali do Libanonu. Poté dopluli lodí do Marseille. Zde se dostali do cizinecké legie, pevnosti „Saint John“. Emil Boček se dostal k pluku jako telefonista. Když se dostal z fronty, jel lodí do Liverpoolu, tam se stal automechanikem. Byl přidělen k 312. „squadroně“ kousek od Liverpoolu, jako mechanik letadel. Odtud přeletěl do Londýna. Ještě jednou byl vězněn na 168 hodin za facku, kterou uštedřil jednomu seržantovi v hospodě. Po návratu do hangáru řekl svému veliteli, že už v hangáru pracovat nebude, aby ho buď poslal do pilotní jednotky, nebo ho propustil. Nakonec byl poslán do pilotního výcviku.

Po výcviku ho nasadili ke stíhačům. Následně byl poslán do Kanady, aby podstoupil „stíhačský“ výcvik. Také působil jako pilot stíhací jednotky v Kanadě. Dostal dovolenou do Banffu v Albertě (Kanada), kterou si následně ještě prodloužil. Na velitelství poslal žádost o cestu do New Yorku (USA) s tím, že jeden z jeho kamarádů tam má sestru, kterou neviděl 12 let. Samozřejmě lhal. Po skončení jejich dovolené byl přeražen do Anglie, kde létal až do konce války. Emil nikdy neměl strach z toho, že by mohl umřít. Vždy říkal: „Ať už někdo umře, nebo ne, nebudu to já.“ Nakonec nalétal 26 operačních letů. Dne 8. května 2014 byl povýšen prezidentem

Milošem Zemanem na hodnost brigádního generála. Byl o něm natočen i dokument Nezlomný.

Po skončení války se stal plukovníkem a setkal se s britskou královnou. Následně byl prezidentem Klausem oceněn Řádem Bílého lva za mimořádné za zásluhy ochrany státu a vynikající bojovnou činnost. Sám Emil Boček humorně vyprávěl, že prý „zřejmě státu došly Řády Bílého lva,“ protože po jeho smrti ho musí toto ocenění rodina vrátit.

Vypracovali: Martin Claus
Karolína Žilková
Karolína Kozubíková

Pedagogické vedení: Mgr. Eva Svobodová